

Sygn. akt VIII C 3002/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko D. M.

o zapłatę 5.159,96 zł

1. zasądza od pozwanego D. M. na rzecz powoda (...) (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 5.159,96 zł (pięć tysięcy sto pięćdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie;
2. zasądza od pozwanego D. M. na rzecz powoda (...) (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 1.282,65 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt dwa złote i sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3002/15

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2015 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu D. M., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę 5.159,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (**pozew k. 2-6**).

W dnia 2 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie pozwany zgłosił jedynie zarzut niezasadności żądanych świadczeń, nie precyzując go w żaden sposób, ani nie popierając żadnymi argumentami. (**nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 9v, postanowienie k. 10**).

Powód uzupełnił braki formalne pozwu w postępowaniu uproszczonym w terminie i podtrzymał powództwo w całości. Takie samo stanowisko procesowe powód podtrzymał w odpowiedzi na sprzeciw. (**pismo procesowe i pozew k. 12-15, odpowiedź na sprzeciw k. 63-65, k. 75-76**).

Na rozprawie w dniu 19 lutego 2016 roku nikt się nie stawił, zarówno powód reprezentowany przez pełnomocnika, jak i pozwany – zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. (**protokół rozprawy k. 82, potwierdzenie odbioru k. 78 i k. 79**).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2012 roku pozwany D. M. zawarł z P4 Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), na czas określony. Na podstawie powyższej umowy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zobowiązana była do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, pozwany zaś do uiszczania na rzecz dostawcy usług opłat abonamentowych i innych opłat za świadczone usługi. (**dowód: kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 41, kserokopia oświadczenia k. 42-43, kserokopia regulaminu i oferty oraz faktur k. 44-58, okoliczności bezsporne**)

(...) z o.o. w W. świadczyła na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, za które wystawiała faktury VAT. Pozwany nie uregulował następujących należności wynikających z wystawionych faktur VAT: 1) kwoty 2.100 zł z faktury VAT nr (...) – z terminem płatności do dnia 23 kwietnia 2014 roku, 2) kwoty 457,07 zł z faktury VAT nr (...) – z terminem płatności do dnia 5 listopada 2012 roku, 3) kwoty 200,90 zł z faktury VAT nr (...) – z terminem płatności do dnia 6 grudnia 2012 roku, 4) kwoty 36,85 zł z faktury VAT nr (...) – z terminem płatności do dnia 23 lipca 2013 roku, 5) kwoty 1.570,68 zł z faktury VAT nr (...) – z terminem płatności do dnia 23 lipca 2013 roku.

W dniu 17 grudnia 2014 roku (...) z o.o. w W. zbyła przysługującą jej wobec pozwanego wierzytelność na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.. (**kserokopia umowy k. 41, kserokopia oświadczenia k. 42-43, kserokopia regulaminu i oferty oraz faktur k. 44-58, kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności k. 25-28, załącznik nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności k. 29-31, kserokopia zawiadomienia k. 39, okoliczności bezsporne**)

Pomimo wezwania do zapłaty, do dnia wyrokowania, pozwany nie zapłacił na rzecz powoda zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. (**okoliczności bezsporne, kserokopia wezwania do zapłaty k. 40**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W sprawie znajdują zastosowanie postanowienia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem oraz przepisy Kodeksu cywilnego, m.in. dotyczące przelewu wierzytelności.

Na wstępie podnieść należy, iż w niniejszej sprawie strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego o należność wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem prawnym. Zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwany zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z P4 Spółką z o.o. w W., na podstawie której pozwany zobowiązał się do uiszczania opłat za korzystanie z usług operatora i innych opłat zgodnie z cennikiem. Pozwany nie zaprzeczył, iż zawierał z pierwotnym wierzycielem opisaną wyżej umowę, jak i nie kwestionował istnienia zobowiązania pieniężnego wobec powoda. Jedynie w sprzecznie od nakazu zapłaty wskazał lakonicznie, iż żądane świadczenie jest niezasadne, nie przedstawił jednak żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie, poza głośnymi twierdzeniami. Tym samym pozwany nie wykazał, żeby kwota zadłużenia głównego, którego nie zapłacił, była nienależna bądź zawyżona, zaś powód udowodnił wysokość zadłużenia załączonymi do pozwu dowodami z dokumentów. Strona powodowa udowodniła swoje roszczenie załączając do akt sprawy umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartą z pierwotnym wierzycielem P4 Spółką z o.o. w W., faktury oraz noty, wezwanie do zapłaty oraz potwierdzonej za zgodność z oryginałem umowę przelewu wierzytelności. Opisane dowody pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała oraz jakie było źródło jej powstania. Nadto powód załączył do akt sprawy informację o sposobie obliczenia odsetek za czas opóźnienia od kwoty należności głównej.

Pozwana nie zapłaciła, zatem należności z tytułu wystawionych faktur VAT oraz not obciążeniowych, a także skapitalizowanych odsetek, w łącznej kwocie 5.159,96 zł.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać odsetek za czas opóźnienia, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu, jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie.

Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodowej Spółki kwotę 5.159,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (wobec treści przepisu art. 359 k.c. w brzmieniu aktualnym od 1 stycznia 2016 roku).

Sąd zasądził odsetki ustawowe od skapitalizowanych odsetek za opóźnienie – od dnia 15 maja 2015 roku, czyli od dnia wytoczenia powództwa, co było zresztą zgodne z żądaniem powoda. Stosownie, bowiem do treści przepisu art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu.

Z powyższych względów, orzeczono jak w sentencji wyroku.